

идемъ. Ржка ще цѣлунемъ. И ти речъ ще кажешъ, бате Патилане. И по медъ и масло всичкото ще стане.

— Живъ да си ни, Ванчо! — дружината викна. — Добре, че се съти. Тъй е обичая.

— Вий самй идете! — обади се Гана. — На мене, азъ зная, най-много се сърди баба Цоцолана. Нали азъ избѣгахъ съ нейнитѣ пантофи! Нали азъ повлѣкохъ нейнитѣ чорапи, и нови и вехти.

Но Дана я дръпна:

— Я върви съсь всички! Остави ги тия страхове проклети! Каквото ще стане, всички ще сполети.

Портокалъ избрахме. Общо го платихме. Сърдца патилански съсь мжка смирихме. За прошка предъ баба глави преклонихме.

Азъ ѝ портокала отъ сърдце подадохъ и рекохъ:

— О, бабо, много си страдала отъ нашитѣ грѣшки волни и неволни! И колко горчиви ядове си брала, когато сме били и здрави и болни... Прости ни! прости ни! И нашата обичъ къмъ тебе, о бабо, додето сме живи нѣма да истине!

Баба се разплака. И ние следъ нея. Тъй простени бѣхме. После, то се знае, пакъ си се размѣхме.

Хайде, леки пости, драги ми Смѣхурко!

Поздравъ най-сърдеченъ!

Твой приятель вѣченъ: Весель Патиланчо.

